

מיכתבים

וזה עוד לא הכל. כי באמת איש פיקח הוא שרהאוצר שלנו. הדולר הרשמי, שנרכש בכניקים עולה, בגלל ההיטל עליו, 17-15 אחוז יותר מהדולר השחור. אז, מי ירכוש דולארים בכניקים (וידלל, כדברי הכלכלנים, את מלאי מטבע החוץ)? כולם ירוצו לשוק השחור, יקנו שם את הדולארים הוולים, וכך גם יוציאו את השקלים הלחוצים (ראה לעיל) מן המחזור וגם לא יפגעו ביתרות מטבע-החוץ של המדינה.

יצחק ברנפלד, חיפה

(המשך מעמוד 3)
דריס (4. ימים עם חשוגי, העולם הזה 22.4.87).

איוה מול שרפנה ברק חזרה אלינו בשלום, מפגישה עם עדנאן חשוגי, כי, לפי תיאורה, היא נפלה שם לידיים לא טובות. הכוונה לידיים על ההגה של המכונית שהובילה אותה ממילאנו לאגם קומו.

המרחק בין מילאנו לקומו הוא כקושי 60 קילומטר, וקשה לי להבין מדוע נזקק נהג המילארדר לשעה של הרידה פרועה. הלא את המרחק הזה היה יכול לעבור ברוגע מוחלט בשלושת רבעי שעה.

יאיר עציוני, תל-אביב

בתיאבון

על מאכל לאומי אנגלי (רחל המר-חלת, העולם הזה 22.4.87).

לסמנטה האנגליה, מי שהיתה חברתו של אלי אוחנה, מותר לארוז את מיטלטליה ולטוס הביתה, אבל שם לא מצפה לה, כדברי המרחלת, עוגת-כליות.

מה שמצפה לה שם זאת פשטידת-כליות (קידניפיי), המאכל הלאומי האנגלי המתועב, תסלחו לי על הביטוי.

זה עסק מורכב ובכלל לא טעים, לחיכי, לפי חות, בו משחקים, בין השאר, חתיכת סטייק-בקר, בצק פריך מיוחד כמינו, קצת יין אדום או בירה, חמאה, רוטב על כסיס ירקות ותבלינים שונים וכמובן, כליות עגל או כבש.

שבתאי בעדני, ראשון-לציון

אופרה אחרת

על מקור המונח **אופרת-סבון** (הרוד מן הלהוט ביותר בעיר, העולם הזה 22.4.87).

בכתבה על הגברת שעזבה את בעלה לטובת איש-עסקים תורכי והמתרועעת עתה עם שגריר האיטי, ציינתם כי אורח-חייה, אהבותיה וגירושיה יכלו לשמש חומר-גלם לאופרת-סבון.

שמעתי כבר על אופרות של רודי, ושל פוצ'י-ני, אבל אופרה של סבון?

צבי פינקוס, בני-ברק

אופרת-סבון הוא מונח שנטבע בראשית הרדיו המיסחרי האמריקאי כאשר שידרו בו סדרות אינסופיות של סיפורי אה-בה וטרדיה, אשר הופקו בחסות (ובמימון) יצרני סבונים, שראו בסדרות אמצעי-פיר-סום יעיל לסחרותם.

כל העם צבא

על המצב בכבישים. עשיתי מעשה וקנתי דירה בהרצליה. ומאז אני מקלל את יומי. פעמיים בכל יום. בבוקר, כשאני נוסע לעבודתי בתל-אביב ואחריהצהריים, כאשר אני שב הביתה.

כל עוד לא עשיתי את 30 הקילומטרים היומיים האלה לא ירעתי עד כמה שלוש שנות שירות החובה בצה"ל משפיעות על עם ישראל. כל העם צבא וכולם זוכרים את המהלך הידוע מאימון-הפרט — איגוף מימין.

בוגרי צה"ל שליד ההגה רק שוכחים כי את המהלך הזה הם למדו במסגרת התנועה לקראת מגע ואכן כך היא מסתיימת לעיתים קרובות. ואני, כמובן גם כן בוגר צה"ל, מה נשאר לי לעשות? לנתק מגע, ככל האפשר. רק שאת זה כמעט ולא נותנים לי לעשות.

נתן בייצחק, הרצליה

חזרה

בתשובה?

כבר לפני 25 שנים היה אפשר לגלות את הניצנים הראשונים של החזרה בתשובה, או כך, לפחות. אפשר היה להתרשם מ'בדיחת-השבוע שהופיעה בגליון העו"ל הזה, שראה אור השבוע לפני 25 שנה:

● **וכך סיפרו השבוע בחוגי הפועל תל-אביב:** מזכיר האגודה התלונן בפני הכדורגלנים: "מה זה, הצטרפתם כולכם לאליצור (אגודת הספורט הדתית)?"

"מה מתאום אליצור?" שאלו השחק"נים.

"אני רואה שהפסקתם לשחק בשבת". השיב המזכיר. המאוכזב מתוצאות מיש"חקי סוף-השבוע האחרונים.

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-232262/3/4. תאריך: 136 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורך-מישנה: דוב איתן ♦ עורך תבנית: יוסי שנין ♦ רכות מערכת: ענת סרגוסטי ♦ עורך כיתוב: גיורא נוימן ♦ מחלקת המודעות: ברמית טל ♦ עורך דפוס: יפתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם סיטון ♦ המו"ל: העולם הזה ♦ בע"מ ♦ הדפסה: הדפוס החדש ♦ בע"מ, תל-אביב ♦ הפצה: גד בע"מ, תל-אביב.

תריסר זוגות שהתחתנו בתוך המערכת — כתב שנשא צלמת. עורך שנשא מזכירה. אחרים הכירו את נשותיהם (או את בעליהן) תוך כדי ביצוע משימה מטעם המערכת.

אמר זאת אחד הניכחים, בנוסטלגיה מסויימת: "זה לא מקום-עבודה. זו מייספה". הייתי מוסיף: מייספה לוחמת.

אז היכן * הייחוד?

רוב האנשים האלה. במידה שאינם עובדים בשבועון זה כיום, פוזרים ברחבי העיתונות הישראלית. ונשאלת השאלה: אם כן, מה ההבדל בין העיתוננים האלה ובין העולם הזה? הנה ההשוואה שעלתה במוחי:

בכל העולם יש יהודים. בכל מקום הם מיעוט. שאינו מחליט ואינו קובע. ורק במדינת-ישראל יש ציבור יהודי שהוא ארון לגורלה הקובע בעצ"מו את החלטות, המסוגל להפעיל את מכשירי המדינה לפי רצונו החופשי וערכיו.

בכל העיתוננים יש כיום אנשי העולם הזה ואחרים מהם בדרגים הבכירים ביותר. עד לדרגה אחת מתחת לעורך הראשי. אולם רק בשבועון הזה שולטים אנשי העולם הזה. ורק בשבועון הזה הם מסוגלים להפעיל את רצונם הקולקטיבי באופן חופשי.

למשל, המיקרה שכבר הפך קלאסי: שלושה צלמים הספיקו לצלם את חוטפי האוטובוס מס' 300 אחרי לכייתם. בעולם בחיים. צלמת העולם הזה. ענת סרגוסטי. היתה רק אחת מהם, אולם רק העולם הזה העז לפרוסם את התצלום בריגע המכריע. שאר העיתוננים פירסמו את תצלומיהם רק כעבור המישיה 'שבועות. כשזה כבר לא היה חשוב.

בעיתוננים השונים היו פה ושם כתבים שהתייגרו למילחמת-הלבנון. אולם רק העולם הזה היה מוכן ומסוגל לצאת נגד המילחמה, בפה מלא. ביום הראשון שלה. לעיתוננים רבים היה החומר על פרשת יעקב לוינסון. רק העולם הזה היה מוכן להסתכן ו'לפרסמו. וזה ההבדל על רגל אחת.

איך לסחוב * סקופ

ב שבוע שעבר התפרסם על השער הקירמי שלנו סקופ גדול של רפנה ברק: שרותיה ביטחון-הכללי המציא סיפור שיוצאת נאפסו הוא הומיסכסואל. וכך שיכנעו את השופטים בכך שהיה מניע — סחיטה — למעשים שיוחסו לו. זה היה מניע חיוני להבנת הפרשה.

הגליון הופיע ביום ג' בערב. למחרת היום, ב' יום ד', פירסם אחד מנכחם שיוף את הסיפור הזה בהבלטה בצהרון חדשות. כסקופ בלעדי שלו. אותו כתב לא הזכיר במילה אחת שמידע זה הופיע יום לפני כן בשער העולם הזה. אולי הוא סבור כי קוראיו מטומטמים.

היה נרמה לי שבעיתונות הישראלית התגברנו כבר על מינהג מגונה זה. אך נראה כי בכל שנה יש להילחם מחדש על נורמות של התנהגות, עיתונאית.

קליא יקני.

כ אשר סקרתי השבוע את האולם במועדון סינרמה, שבו התכנסו חברי מערכת העולם הזה מכל התקופות (ראה עמודים 34-38) על תה במוחי לפתע שאלה: מה, בעצם, מאחד את כל הגברים והנשים האלה, הקטישיים והצעיריים? כולם היו חברי מערכת העולם הזה מי בשר נות היום 50 הראשונות, מי בשנות ה-80 המאוחרות, ומי באמצע. אך מה מאחד אותם חוץ מזה? היו שם אנשי-ימין. כמו אורי דן ודוש, ואנשי-שמאל, כמו אמנון ויכרני ודן כן-אמון. היו שם קטישיים שבאו אלינו ישר ממילחמת-העצמאות, וצעירים שסיימו זה עתה את שרותם בצה"ל. היו שם נשים וזרות. הלבושות לפי מיטב האופנה

מסיבת עובדי המערכת * מדינה של עיתונאים

האחרונה, וגברים לבושים ברישול. אילו היה בא מישוה מנחון והיה נשאל מה מאחד את כל ה'אנשים האלה, לא היה יודע מה להשיב. אמרתי במסיבה שיש דבר אחד משותף לכל הנוכחים בה. כולנו משוגעים קצת.

הנוכחים צחקו. הם ידעו בדיוק למה אני מתכוון: לשיגעון המיוחד הזה של אנשים שאיכפת להם, המאמינים שאפשר לשנות, והמוכנים להרי אבק ומאמץ כדי לשנות, הרואים בעיתונות מכ"שיר כמאבק שאינו רק על הסקופ האחרון, אלא גם על טיב המדינה עצמה.

זה היה משותף לכל הנוכחים — כתבים וצי-למים, עורכים וצייריים. אנשי-מערכת וגם אני שיימינהלה, שנתנו למאבק זה את העורף הכללי כלי.

אחרים הסתכלו על כך אחורה, כאל נחלת נ' עוריהם. אך רובם הגדול שותפים למאבק זה עד היום.

אני זוכר, כמובן, כל אחד מהם. איר בא למעי-רכת, כיצד גייסנו אותו, כיצד הטלנו עליו משי-מות, ולאפעם גם סיכונים. לרבים מהם נתתי את שמם הנוכחי ודגלתי תמיד בעיקרון עיתונאי עברי צריך לישאת שם עברי. היו שם לפחות

* יואל מרקוס. שעבד זמן קצר ככתב מדי-ני של העולם הזה ב-1950. בחברת בנו והזוג רוחמה ואבי כפירי.

מלכת-היופי שריר (1975) הסבה מיקצועית

נשים של אייבי, העולם הזה 13.4.87.

לשתי מלכות-היופי לשעבר, הנמנות על נבחי-רת הנשים החשובות בהן מבקש אייבי נתן להסי-תייע בהקמת כפר-הגמילה מסמים, יש עוד ייחוד מעבר לייחודה של רינה מור, שהיא הישראלית היחידה שנבחרה איפעם למלכת-היופי העול-מית, מיס יוניברס.

המלכה לשעבר השנייה בקבוצה, הד"ר לימור שריר-פורת, היא גם מלכת-היופי היחידה שעש-תה הסכה מקצועית מאוד יוצאת-דופן לגבי מלי-כת-יופי: היא הפכה לרופאה!

ורדה בן-מאיר, ירושלים

המעשה הפיקח של ניסים

על יתרונות הרפורמה האחרונה במ"ט."ח.

שוב מוכיחים הכלכלנים המקצועיים עד כמה הם לא כל כך מבינים עניין. עכשיו יוצא קיצצפ-על החלטת שרהאוצר, משה ניסים, לאפשר לנוסע לחו"ל — או לסתם אורח היושב בשקט תחת תאנתו וגפנו — לרכוש אלפיים דולר הם לא מבינים שאדם הרוכש אלפיים דולר ושם אותם תחת הבלטות בביתו, מוציא מזומנים מן המחזור ובכך הוא מוריד מן הלחץ שהיו המזומנים האלה מפעילים על המוצרים המצויים בשוק ודוחפים את מחיריהם כלפי מעלה. הוזה אמר: יותר דולארים תחת הבלטות, פחות אינפלציה.

וכנ"ל בשימוש בהקצבה לנסיעה לחו"ל.